

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

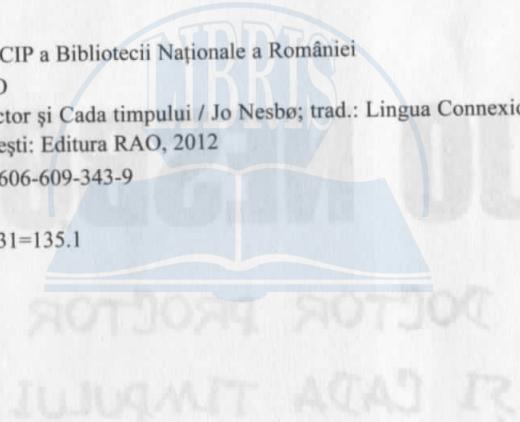
NESBØ, JO

Dr. Proctor și Cada timpului / Jo Nesbø; trad.: Lingua Connexion.

- București: Editura RAO, 2012

ISBN 978-606-609-343-9

821.113.5-31=135.1

Editura RAO

Grupul Editorial RAO

Str. Turda nr. 117-119, București, România

www.raobooks.com

www.rao.ro

JO NESBØ

Doktor Proktors tidsbadekar

© Jo Nesbo, 2008

Ilustrații © Per Dybvig, 2008

Publicată prin înțelegere cu Salomonsson Agency

Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză:

LINGUA CONNEXION

© Editura RAO, 2012

pentru versiunea în limba română

2013

ISBN 978-606-609-343-9

BIBLIOTECĂ NAȚIONALĂ A ROMÂNIEI

Capitolul 1

CARTEA POȘTALĂ DIN PARIS

În sala de sport era o liniște perfectă. Nici spalierele maronii de lemn prinse de perete nu scoteau vreun sunet, nici bătrânul cal cu mâneră acoperit cu piele crăpată, nici cele opt sfori gri și uzate suspendate de tavan și nici cei șaisprezece băieți și fete care formau fanfara Școlii Dølgen și se uitau fix la dirijorul Madsen.

– Atenție, strigă domnul Madsen, apoi ridică bagheta și privi pieziș la ei prin ochelarii de soare de pilot. Cu groază în ochi, se uita sperând să îl vadă pe Nilly. Știa că toți ceilalți copii din orchestră îl tachinau pe trompetistul roșcat pentru că era atât de prichindel. Dar, spre deosebire de colegii săi, prichindelul avea ceva pricepere muzicală, poate că ar putea să schimbe lucrurile astăzi. Cum domnul Madsen nu-l văzu pe Nilly, se opri cu privirea asupra singurului prieten pe care îl avea Nilly, pe Lisa, care cânta la clarinet. Era singura din orchestră care exersa mereu acasă. Poate că mai era un pic de speranță până la urmă.

– Vă pregătiți.

Toți duseră instrumentele la gură. Era atât de liniște încât se puteau auzi zgomotele după-amiezii calde de octombrie:

păsările cântau, cineva mânuia o mașină de tuns iarba, alți prichindei mucoși se hlizeau cu jocurile lor. Dar în sala de gimnastică era întuneric. Și urma să se întunece și mai mult.

— Începeți! strigă domnul Madsen, rotind bagheta într-un arc maiestuos.

La început nu se întâmplă nimic și nu se auzeau decât păsările care cântau, mașina care tudea iarba și hlizitul prichindeilor mucoși. Apoi o trompetă scoase un behăit șovăitor, un clarinet scârțâi timid, după care se auzi o tentativă de bătaie într-un tambur. O lovitură neașteptată a unui tambur îl făcu pe cornul francez să scuipe un sunet ca de eructație, iar în spatele orchestrei ceva voluminos emise o horcăitura care o făcu pe Lisa să își imagineze o balenă ce ieșea la suprafață după o săptămână de stat în adâncuri. Din păcate suflătorii încă nu reușiră să ia o notă ca lumea, iar fața domnului Madsen începu să capete acea culoare roșiatică prevestind că își pierde răbdarea.

— Doi-trei! strigă domnul Madsen, agitând bagheta ca și cum ar fi fost o cravașă, iar membrii orchestrei – un echipaj de sclavi ce vâsleau la o galeră română.

— Haideți, cântați, pentru Dumnezeu! Asta ar trebui să fie *La Marseillaise*, imnul național al francezilor! Dați-i puțină demnitate!

Dar nu era pic de demnitate în ce se întâmpla. Fețele celor care stăteau în fața domnului Madsen priveau fix partiturile sau aveau ochii strâns închiși, ca și cum ar fi stat pe toaletă, încordându-se. Domnul Madsen renunță și își lăsă mâinile în jos chiar atunci când tuba scoase în sfârșit un sunet – un muuu grav, deznădăduit.

— Stop, stop! tipă domnul Madsen, apoi așteptă până când tuba rămase din nou fără suflu. Dacă v-ar fi auzit cineva din Franța, mai întâi v-ar fi decapitat, apoi v-ar fi dat foc. Haideți să păstrăm puțin respect pentru *La Marseillaise*!

În timp ce domnul Madsen continuă cu mustrările, Lisa se aplecă spre scaunul de lângă ea și sopti:

— Am adus cartea poștală de la doctorul Proctor. E ceva ciudat cu ea.

Voceea care îi răspunse venea din spatele unei trompete:

— Dacă e la fel ca ultima, mie mi se pare o carte poștală obișnuită. „Dragă Lisa și Nilly, salutări din Paris, al vostru, doctor Proctor“, cam asta ai spus că era, nu?

— Păi, da, dar...

— Singurul lucru nefiresc este că o persoană atât de diferită și de excentrică poate să trimită o carte poștală atât de obișnuită.

Cei doi fură întrerupți de vocea răsunătoare a domnului Madsen:

— Nilly? Tu ești? Ești acolo?

O voce îi răspunse de după trompetă uzată.

— Da, da, sergent!

— Ridică-te să te putem vedea, Nilly!

— Da, domnule, comandanț al muzicii fermecătoare și al tuturor notelor din univers!

Un roșcat cu pistriu mari și cu un rânjet larg sări din

spatele suportului de partitură direct pe scaun. Nu era doar mic, ci chiar mititel. Iar părul său nu era doar roșcat, ci de un roșcat aprins. Iar râñjetul său nu era doar mare, ci practic împărtea micul său cap în două. Iar pistriui săi nu erau doar mari, ci erau... ei, în fine, erau doar mari.

— Cântă *La Marseillaise* pentru noi, Nilly! mormăi domnul Madsen. Aşa cum ar trebui să fie cântată!

— După cum comanzi, mamă supremă a dirijorilor și rege al tuturor liderilor de fanfare militare de la nord de Sahara și de la est de...

— Nu ne mai irosi timpul și începe să cânte!

Nilly începu să cânte. O melodie caldă, răsunătoare se ridică până la tavanul sălii de sport și pluti afară pe fereastră, în după-amiază caldă de toamnă. Păsările se rușinăreau de propriile cântece și amuțiră la auzul acestei frumoase muzici. Cel puțin aşa gândeau Lisa în timp ce îl asculta pe micul ei vecin și cel mai bun prieten cântând la bătrâna trompetă a bunicului său. Lisa își iubea clarinetul, dar era ceva special la o trompetă. Și nici nu era aşa de greu de cântat. Nilly o învățase o piesă la trompetă, imnul național norvegian. Evident că nu îl cânta la fel de bine ca Nilly, dar în sinea ei visa că va cânta imnul lor național în fața unei mari audiențe. Imaginează-ți! Dar una e să visezi și să-ți imaginezi...

— Bine, Nilly, spuse domnul Madsen. Acum haideți să îl acompaniem pe Nilly! Unu, doi, trei!

Orchestra Școlii Dølgen începu să cânte. Împleticit, ezitant, poticnit. Tobe, saxofoane, cornuri franceze, glockenspiel, talere împreună sunau ca și cum cineva ar fi răsturnat toate sertarele și dulăpioarele dintr-o bucătărie. La un moment dat porniră tamburul și tuba. Camera începu să se cutre-

mure, barele de lemn de pe pereți păcăneau agitate, sforile atârnau într-un unghi nefiresc, de parcă se luptau cu o furtună, iar bătrânu cal cu mânere sărea croindu-și cu greu drum spre ieșire, de parcă ar fi vrut să evadeze.

Când în sfârșit se termină *La Marseillaise*, peste tot se făcu liniște. Păsările nu mai cântau, copiii nu se mai hizizeau, doar ecoul loviturilor finale desperate către tambur și timpanale ale celor doi gemeni răutăcioși – Truls și Trym – se mai auzea.

— Mulțumesc, suspină domnul Madsen. Cred că e suficient pentru astăzi. Ne vedem luni.

— Vorbesc serios. E ceva straniu cu cartea asta poștală, îi spuse Lisa lui Nilly în timp ce mergeau spre casă pe Cannon Avenue. Se întuneca din ce în ce mai repede pe măsură ce se aprobia iarna, iar lor le făcea plăcere, mai ales lui Nilly, care credea că nopțile scurte de vară erau foarte plăcute, un fel de inventie de mâna a doua. În schimb, nopțile de toamnă erau o inventie genială, întunericul lor acoperea de minune privirile indiscrete ale merilor din vecini. De fapt, erau aproape la fel de geniale ca un lucru inventat de doctorul Proctor. Pentru că, în opinia lui Nilly, profesorul era cel mai bun inventator din lume. E adevărat, restul lumii nu credea că inventia doctorului Proctor avea vreo valoare, dar până la urmă ce știau ei? Cine a inventat cea mai tare pudră de parfuri din lume, de exemplu? Și, bineînțeles, cel mai important era faptul că doctorul Proctor făcea cel mai bun jleu din lume, era cel mai bun prieten și vecin din lume și îi învățase pe Nilly și pe Lisa să nu le pese dacă restul lumii crede

despre ei că sunt doar un grup lunatic de pierde-vară. Un pri-chindel cu perciuni roșcați, o fată timidă cu părul prins într-o coadă micuță și un profesor mai-nebun-decât-media cu ochelari negri de motociclist.

— Noi știm ceva ce ei nu știu, aşa îi placea lui Proctor să spună. Știm că atunci când prietenii își promit să se ajute, întotdeauna unul plus unul plus unul fac mult mai mult decât trei.

Adevărate cuvinte! Dar trebuie să recunoaștem că profesorul nu prea le avea cu scrisorile. Primiseră doar câteva cărți poștale amăratate în cele trei luni de când profesorul își pusese casca de protecție și se urcase pe motocicleta sa pentru a pleca din Oslo spre Paris în căutarea iubirii vieții sale, Juliette Margarine. Doctorul Proctor o pierduse în niște circumstanțe misterioase pe vremea când era student în Franța, cu mulți ani în urmă. Lisa și Nilly văzuseră pe un perete al laboratorului o fotografie cu Juliette din perioada în care cei

doi se întâlneau. Arătau atât de fericiți încât Lisa se emoționă până la lacrimi. De fapt chiar Lisa a fost cea care l-a convins pe doctorul Proctor să se întoarcă și să o găsească.

— De data asta e ceva ciudat! insistă Lisa. Uită-te singur!

Nilly se uită la cartea poștală.

— Hm, mormăi.

Se opri la un felinar și o studie cu atenție în timp ce tot repetă același hmm, care îl făcea să pară îngrijorat și intelligent.

— Este din Paris, spuse Lisa arătând cu degetul fotografia alb-negru, care părea că fusese făcută într-o dimineață înnourată. Era vorba despre o piață mare, pătrată, ciudat de pustie în care se vedeau doar câțiva trecători cu umbrele de soare și pălării înalte. Singurul indiciu al renumitei capitale era chiar cuvântul PARIS de la baza fotografiei.

— Vezi și tu ceea ce văd eu? murmură Nilly pierdut în gânduri.

— La ce anume te referi?

— Parcă lipsește ceva din piață. Cred că de fapt din fotografie ca întreg.

— Poate, spuse Lisa. Și când se gândi la asta, realizează că Nilly avea dreptate, dar nu putea să spună ce anume lipsea.

— În plus, vederea asta e puțin deformată, spuse Nilly, că și cum ar fi fost complet udă și apoi pusă la uscat. Spune-mi, stăteai sub duș când ai citit-o?

— Evident că nu, spuse Lisa, aşa am primit-o.

— Aha! exclamă Nilly ridicând un deget subțirel cu unghia roasă. Mintea mea cea ingenioasă a găsit din nou răspunsul la ce ne frământă. Probabil că ilustrata s-a udat în laboratorul său din Paris!

Lisa își roti ochii, surprinsă de cele auzite.

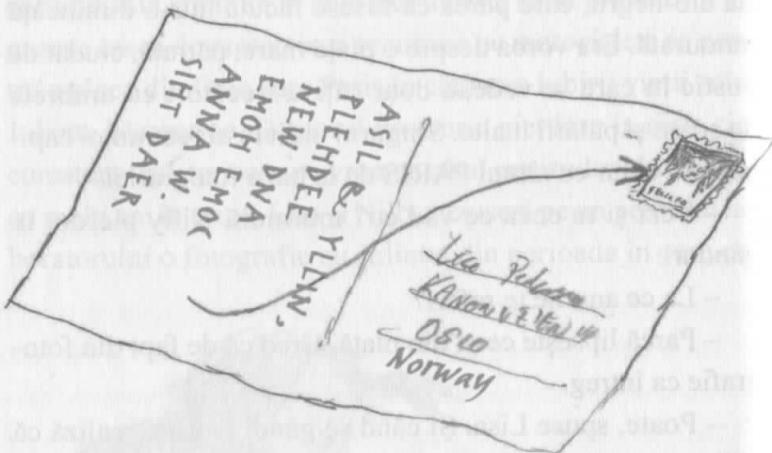
– Și cum de știi asta?

– Simplu, draga mea Lisa, scrie chiar aici pe vedere. Citește și lămurește-te.

Nilly îi înapoie cartea poștală. Dar Lisa nu se uită pe ea, deja știa mesajul pe de rost după ce îl citise de doisprezece ori.

– Dar cum nu ai citit cartea poștală, uite aici:

– Spune că lucrează la un soi de invenție pe bază de ADN,

nu? Sunt sigur că există multe căi prin care s-ar putea uda o vedere într-un laborator. Și ce-i cu asta? întrebă Nilly. Simțindu-se mulțumit, îi returnă Lisei cartea poștală și se întoarse la unghiile roase, căutând ceva nou de mestecat.

– Nu cum s-a udat contează, spuse Lisa. Ce a scris e ciudat! Spre exemplu, cine sunt Asil și Yllin?

– Poate a uitat numele noastre, spuse Nilly.

– Nu e asta. A scris foarte clar Lisa Pedersen în adresă, spuse Lisa.

– Hm, mormăi Nilly și de data asta nu sună la fel de intelligent precum celelalte *hm*-uri.

– Asil e de fapt Lisa scris invers, realizează Lisa.

– Evident, draga mea, spuse Nilly și încercă să citească textul. Asil era într-adevăr Lisa.

– Dar atunci ce este Yllin? întrebă el.

– Ghicește! oftă Lisa dându-și ochii peste cap.

– Hm, poate Lisa cu susul în jos?

– E Nilly, scris invers!

– Hi, hi, hi, spuse Nilly, scoțând la iveală un rând de dințișori așezăți în zigzag. Glumeam. Era simplu! Dar urechile i se înroșiseră puțin. Ei bine, am rezolvat enigma. Acum ce ai de gând să faci în legătură cu asta?

– Nu asta e cel mai ciudat! îi strigă Lisa exasperată.

– Atunci ce e ciudat?

– Ce a scris în continuare!

Nilly își ridică brațele neputincios.

– Ne-a spus că lucrează la un proiect pentru un nou fel de ADN. Și e un inventator trăsnit, nu-i aşa? Plehdeé e un fel de ornitorinc francezesc. Sunt niște animale foarte speciale. Sunt singurele mamifere care depun ouă. Sunt convins că Proctor poate afla foarte multe studiuindu-le ADN-ul. În Australia ornitorincii sunt peste tot, dar în Franța sunt pe cale de dispariție. Pe vremuri erau mii de exemplare în apele Senei. Întrucât înnotau haotic, iar pe râu era foarte mult trafic din cauza bărcilor cu turiști, deseori se loveau de acestea. Oricum, dacă stai să te gândești bine, nu este foarte bizar că